

Hồi 10

Khách lạ

 ệ đã khô, gối lại đã đầm ướt.

“Một người nếu đã hoàn toàn tuyệt vọng, tại sao phải phải sống?”.

Ba Ba cũng vô phương giải thích.

Đó có lẽ chỉ vì nàng còn chưa muốn chết, có lẽ vì nàng còn chưa thật sự hoàn toàn tuyệt vọng.

“La Liệt tuyệt không thể chết không tắm không tiếng như vậy, anh ta cho dù có chết, trước khi lâm tử cũng sẽ đến nói với ta”.

Xe hơi còn đậu bên đường dưới lầu, màu xám bạc anh ánh nhìn vẫn sáng lạn hoa lệ.

Cái khăn lụa vàng tươi tắn nằm dài bên cạnh gối.

Nhưng hiện tại Ba Ba lại tình nguyện đem tất cả đánh đổi một chút xíu tin tức về La Liệt.

Đã hai ngày rồi.

Nàng nằm rũ trên giường như vậy đó, cơ hồ động cũng không động, cũng không đụng tới một hột cơm.

Bờ má như trái táo của nàng đã hóp lại, trong đôi mắt ngời ngời cũng giăng đầy những tia máu li ti.

“Lẽ nào ta nằm đây như vậy chờ chết? Ta chết như vậy có ai biết, có ai sẽ vì ta nhỏ một giọt lệ?”.

Hắc Báo đương nhiên không thể.

Nàng không muốn nghĩ tới Hắc Báo nữa, lại khơi khơi không thể không nghĩ tới.

Hận, không phải vốn là một thứ tình cảm mãnh liệt, sâu thẳm như ái sao?

Khác biệt lớn nhất giữa ái và hận là ái có thể khiến người ta trông về tương lai, có thể khiến người ta tràn trề hy vọng đối với tương lai.

Hận lại chỉ có khiến người ta nghĩ đến chuyện quá khứ thống khổ.

“Sau này phải làm sao?”.

Ba Ba cả nghĩ tới cũng không nghĩ.

Nàng phải sống còn, lại không nghĩ tới phải làm sao mới có thể sống còn, cũng chưa từng nghĩ tới dùng phương thức gì để sống còn.

Lẽ nào thật sự đi bán mình?

Ba Ba lại không phải là hạng nữ nhân đó, tuyệt không phải!

Nàng nghĩ tới Hắc Báo, nghĩ tới La Liệt, nghĩ tới nỗi thống khổ lẫn sự điếm mật lần đầu tiên bị Hắc Báo chiếm hữu, nghĩ tới sự lừa gạt và sự báo phục của Hắc Báo đối với mình, toàn thân nàng giống như đang bị nung trong lò lửa. Nàng muốn nhìn thấy Hắc Báo chết trước mặt nàng, lại hy vọng sau này vĩnh viễn không phải tái kiến người đó nữa.

Nhưng lúc đó, Hắc Báo đã xuất hiện trước mặt nàng --- Cửa tuy khóa, nàng lại đã quên Hắc Báo có chìa khóa.

Chùm chìa khóa còn đang leng keng trong tay hắn.

Hắc Báo vẫn là Hắc Báo trước đây, kiêu ngạo, thâm trầm, lãnh khốc, tràn đầy một thứ dã tính nguyên thủy.

Tim Ba Ba chợt đập mạnh, lại lập tức ngược cao đầu, cười lạnh: “Không ngờ Hắc đại gia còn đến chiếu cố tôi, chỉ tiếc hôm nay tôi quá mệt, không tiếp khách được, rất là xin lỗi”.

Hắc Báo lặng lẽ đứng đó, nhìn nàng, trên mặt hoàn toàn không có bất kỳ biểu tình gì.

“Tôi mỗi ngày tối đa chỉ tiếp năm người khách, anh nếu thật muốn đến, đợi sáng sớm ngày mai”. Ba Ba cười lại, lại cũng không biết là đang lừa người, hay là đang gạt mình.

Trong đôi mắt lãnh khốc của Hắc Báo chợt xuất hiện biểu tình rất kỳ quái, phảng phất như thương cảm, lại phảng phất như một thứ tình cảm càng vi diệu khác.

Hắn từ từ đi tới, đi tới trước giường.

“Anh mau đi ra, tôi không cho phép anh đụng tới tôi”. Ba Ba la lớn, muốn nắm lấy gối bảo vệ mình.

Nhưng Hắc Báo đã kéo nàng dậy, ôm vào lòng.

Hắn tịnh không dụng lực.

Động tác của hắn ôn nhu làm sao, ngực hắn lại cường tráng làm sao.

Hắn là nam nhân, là nam nhân mà Ba Ba đã hoàn toàn phó thác mình lần đầu tiên.

Ba Ba dụng tận hết toàn thân khí lực, cắn lên vai hắn, lại nhịn không được ngã vào lòng hắn, thất thanh khóc òa lên.

Đây thật ra là ái? Hay là hận?

Chính nàng cũng không phân biệt được, còn có ai có thể phân biệt được?

“Anh tại sao lại đến đây? Anh lẽ nào còn chưa chịu tha tôi?”. Nàng khóc òa khản giọng.

Hắc Báo không nói gì, chỉ vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của nàng, bờ vai và tấm lưng trơn mịn của nàng...

Toàn thân nàng mềm nhũn, không còn khí lực vùng vẫy, cũng không còn lực lượng phản kháng nữa.

Nàng thật quá mệt mỏi, mệt mỏi đến mức giống như một con bồ câu lạc mất phương hướng giữa mưa to gió lớn, chỉ cần có thể có nơi an toàn có thể để cho nó nằm nghỉ, tất cả mọi chuyện khác nó không lo gì tới nữa.

Khoé miệng Hắc Báo chợt lộ ra một nụ cười tình ý.

Ba Ba tình cờ nhìn thấy nụ cười của hắn, lập tức nín khóc: “Anh có phải muốn tôi theo anh về?”.

Hắc Báo chậm chậm gật gật đầu.

“Được, tôi theo anh về”. Ba Ba lại ngược đầu lên: “Nhưng tôi cũng muốn anh minh bạch một chuyện”.

Hắc Báo đang lắng nghe.

“Tôi theo anh về, chỉ vì muốn báo thù, vì chỉ có lúc tôi ở gần anh mới có thể có cơ hội báo phục”.

Hắc Báo nhìn nàng, đột nhiên cười lớn.

Hắn cười lớn nhấc nàng dậy, lại đặt xuống, đặt trên giường, cởi ngực áo nàng ra: “Phương pháp duy nhất nàng có thể báo phục ta, là dùng phương pháp của nàng, dùng hai chân của nàng kẹp chết ta”.

Hắn cười lớn chiếm hữu lấy nàng.

Ba Ba nhắm mắt lại, chịu đựng.

Trong tâm nàng lại tràn đầy thù hận, nàng phát thệ nhất định phải báo phục.

Hiện tại cái nàng phải báo phục, có lẽ không phải vì những chuyện hắn đã làm với nàng trước đây, mà là vì sự châm biếm khinh miệt của hắn đối với nàng hiện tại.

Đối với một nữ nhân mà nói, thứ cừu hận đó có lẽ còn mãnh liệt hơn xa những cừu hận khác.

o0o

Doan Ngọ.

Cách âm trong tiểu khách sảnh tuy rất tốt, lại vẫn có thể thấp thoáng nghe thấy tiếng cuồng ca dưới lầu.

Chuyện thật sự có thể khiến cho đám nam nhân cuồng hoan, chỉ có hai thứ.

Rượu và nữ nhân.

Dưới lầu có rượu, cũng có nữ nhân, hôm nay là ngày ăn mừng Hắc Báo thưởng công đám huynh đệ của hắn.

Trong đại đô thị này, hiện tại cơ hồ không tìm ra một ai dám cản đường bọn họ.

Rượu ngon nhất, nữ nhân lả lơi nhất.

Rượu ngon luôn có thể làm cho người ta say mau, nữ nhân lả lơi luôn có thể làm cho người ta uống nhiều.

Ba Ba đang ở trên lầu lắng nghe tiếng cười của đám nam nhân và nữ nhân kia.

Nàng không uống, cũng không cười.

Nàng tĩnh lặng ngồi trên ghế sa-phát, đợi Hắc Báo đi lên, đợi Hắc Báo uống say mèm.

Hôm nay có lẽ là cơ hội báo phục của nàng.

Lúc Hắc Báo đi lên, quả nhiên đã say.

Là hai người đỡ hắn lên, tiếng cuồng hoang dưới lầu lại vẫn còn tiếp diễn.

“Để tôi chiếu cố anh ta”. Ba Ba tiếp lấy Hắc Báo từ tay bọn họ: “Các người cứ đi xuống dưới chơi tiếp, cơ hội như hôm nay rất khó được”.

Cơ hội như hôm nay thật khó được, hà huống hai người đỡ Hắc Báo đi lên, bản thân cũng sắp cần người ta đỡ.

Người khoái uống nhất trên thế gian cũng chính là người mau say nhất.

Bọn họ lập tức cười hì hì cúi mình chào Ba Ba, sau đó mau chóng chạy về trước chai rượu.

Ba Ba đỡ Hắc Báo lên giường, sau đó khép kín cửa, khóa lại.

Hắc Báo nằm ngửa trên giường, miệng còn không ngừng đòi uống rượu: “Đem rượu tới, ta còn chưa say... Ai nói ta sai chứ, ai dám nói ta say?”.

Người nhất định không chịu thừa nhận mình say, cho dù còn chưa hoàn toàn say, ít nhất cũng đã say tám thành rồi.

Ba Ba sáng mắt, nhỏ giọng: “Đâu có ai nói anh say, ở đây còn có rượu, để tôi bồi anh uống”.

Nàng quả nhiên đã chuẩn bị sẵn trong phòng một chai Lan Địa trắng cất lâu năm, đưa tới trước mặt Hắc Báo.

Chai rượu đã mở, Hắc Báo giật lấy, mở nút chai tu một hơi.

Nhưng tay hắn đã mềm nhũn, cả cái chai cũng cầm không chắc, rượu đổ đầy mặt mình.

Ba Ba thở dài nhè nhẹ, lắc đầu: “Anh coi anh kìa, giống như một đứa bé, để tôi lau mặt cho anh”.

Nàng vào nhà tắm nhúng ướt khăn, một chân quỳ trên giường, lau rượu trên mặt Hắc Báo.

Nhưng mắt nàng lại chăm chăm nhìn vào mắt Hắc Báo.

Hắc Báo đã say đến mức cả mắt cũng không mở lên nổi.

Mắt Ba Ba lần xuống, chăm chăm nhìn lên vết hằn của hắn.

Bàn tay cầm khăn của nàng bắt đầu run run, thanh âm lại càng ôn nhu: “Ngoan đừng động đậy, để tôi lau mặt cho anh”.

Hắc Báo không động, toàn thân hắn đã mềm nhũn, căn bản không có cách nào động đậy.

Ba Ba cắn môi, đột nhiên rút một con dao nhọn trong khăn ra, nhắm yết hầu Hắc Báo đâm xuống.

Tay nàng bỗng không run nữa.

Bởi vì Hắc Báo đột nhiên nắm lấy cổ tay nàng, giống như một cái còng sắt trên cổ tay nàng.

Thân người nàng lại đã bắt đầu run rẩy, toàn thân đều run rẩy không ngừng.

Hắc Báo giương mắt, đang lạnh lùng nhìn nàng, mục quang còn lạnh hơn cả lưỡi dao trong tay nàng.

“Anh... anh không say?”. Thanh âm của Ba Ba cũng đang phát run, tịnh không phải vì sợ, mà là vì thất vọng.

Mắt Hắc Báo quả thật cả một chút say sưa cũng không có.

“Tôi đã từng nói với anh, tôi theo anh là vì để báo phục!”. Ba Ba tịnh không cúi đầu: “Trừ phi anh giết tôi, nếu không có một ngày tôi sẽ có cơ hội”.

Hắc Báo cười lạnh: “Nàng nghĩ ta không dám giết nàng?”.

“Tôi sợ anh không dám!”. Đầu Ba Ba càng ngẩng cao.

Hắc Báo chợt đoạt lấy lưỡi dao trong tay nàng, đâm về phía ngực nàng.

Ngực Ba Ba ưỡn ra, nhưng một dao đó tịnh không đâm vào.

Bàn tay cầm dao của Hắc Báo cũng đang run, chột nghiêng răng, nháy vệt dậu, một cước đá tung cửa, xông ra kêu lớn: “Mang ba nữ nhân lên đây, ba nữ nhân lả lơi nhất”.

Hắn cười lạnh xoay mình, trừng trừng nhìn Ba Ba: “Ta cũng có nói qua, nàng muốn báo phục chỉ có một cách, cho nên nàng tốt hơn hết là học bọn chúng phải làm sao để đối phó nam nhân”.

“Tôi không cần phải học”. Ba Ba cũng ngược đầu cười lạnh: “Chỉ cần tôi cao hứng, tôi có thể lả lơi gấp mười lần ba đứa kia cộng lại”.

oOo

Ba nữ nhân dẫn lên lầu tịnh không phải là lả lơi nhất, người lả lơi nhất đã bị Hồ Bưu dẫn đi.

Hồ Bưu chọn nữ nhân còn tinh minh hơn xa Bích Mệnh Thất Lang.

Nữ nhân gã chọn tên là Hồng Ngọc.

Nữ nhân đó vừa uống rượu vào, trong mắt đã long lanh như muốn nhỏ nước.

Hồ Bưu đương nhiên hiểu rõ, để hạng nữ nhân này ở lại giữa đám đông nam nhân là chuyện bất trí làm sao.

Đợi đến khi có cơ hội đầu tiên, gã kéo nàng ra.

“Anh muốn lôi tôi đi đâu vậy?”. Hồng Ngọc cười khúc khích: “Bây giờ lên giường còn quá sớm, tôi muốn uống rượu”.

“Chỗ khác cũng có rượu, nàng tùy tiện uống bao nhiêu cũng được”. Hồ Bưu ôm lấy cái eo như rắn nước của nàng: “Ta biết một chỗ có rượu Hương Bán của Pháp cất bảy chục năm”.

Gã không những hiểu biết về nữ nhân, cũng hiểu biết về rượu, cho nên gã quanh năm có bộ dạng như ngủ không đủ.

“Hương Bán Pháp quốc”. Hồng Ngọc không vùng vẫy, bắt đầu cắn vành tai gã: “Chỉ cần anh chịu để cho tôi uống hết một chai Hương Bán Pháp quốc, tôi bảo đảm anh sáng sớm ngày mai nhất định xuống giường không nổi”.

Tay Hồ Bưu lần từ eo nàng xuống dưới: “Chỉ cần có nàng theo, ta tình nguyện ba ngày không xuống giường”.

Chai Hương Bán đó tuy không phải bảy chục năm tuổi, nhưng Hương Bán vẫn là Hương Bán.

Hương Bán luôn luôn có thể làm cho người ta có một thứ cảm giác xa hoa ưu việt, đặc biệt là lúc vang lên tiếng “bong” mở nắp chai, thông thường làm cho người ta cảm thấy mình là ông trùm.

“Tôi trước đây luôn nghĩ anh không có triển vọng”. Hồng Ngọc dùng đôi mắt nhỏ bằng liếc Hắc Báo, cười cợt: “Không tưởng được anh bây giờ thật đã thành một ông trùm”.

Hồ Bưu cười lớn: “Lần này nàng nhìn không lầm nữa, chỉ cần nàng chịu không xuống giường với ta ba ngày, ta ngày mai sẽ tặng cho nàng một cái nhẫn hột xoàn”.

“Nhẫn hột xoàn lớn bao nhiêu?”. Hồng Ngọc cười càng mê hồn.

“So với cái... của nàng còn lớn hơn nữa đó”.

Gã tịnh không nói rõ hai chữ ở giữa, Hồng Ngọc lại như nghe rất rõ, cười đến mức toàn thân ngã vào lòng gã.

Lúc nàng cười, rất có nhiều chỗ trên mình khiến cho nam nhân nhìn chăm chặp đến mức cả tròng mắt cũng muốn lồi ra.

Nhưng tiếng cười của Hồ Bưu lại đột nhiên ngưng bật.

Gã đột nhiên nhìn thấy một người bước qua, cầm lấy chai Hương Bán trước mặt gã, uống ực một ngụm.

Người đó tuổi tác không lớn lắm, phong độ rất ngon lành, y phục cũng rất chải chuốt, nhìn bộ dạng giống như một thân sĩ trẻ trung rất có học thức.

Nhưng chuyện y làm lại tuyệt không giống như một thân sĩ.

Hồ Bưu không nhận ra người đó, sa sầm nét mặt, lạnh lùng thốt: “Đây là rượu của ta”.

“Ta biết”. Sắc mặt người đó nhìn cũng trắng tái, phảng phất luôn luôn mang theo một nụ cười mỉm rất có học thức.

“Người đang uống rượu của ta”. Hồ Bưu trừng y.

“Ta không những muốn uống rượu của người”. Người đó nở nụ cười học thức: “Ta còn muốn luôn nữ nhân bên cạnh người”.

“Người nói gì?”. Hồ Bưu đứng phắt dậy: “Người đến tìm phiền, hay là tìm chết?”.

Gã vốn không phải là người dễ bị chọc giận, nhưng hiện tại rượu đã uống vào không ít, bên cạnh lại có một nữ nhân.

“Ta tịnh không muốn người chết”. Thân sĩ trẻ kia vẫn đang mỉm cười: “Ta tối đa cũng chỉ bất quá muốn giúp người nằm trên giường ba chục ngày”.

Hồng Ngọc nhin không được cười “hặc” một tiếng, nàng bỗng phát hiện con người kia rất thú vị.

Hồ Bưu lại cảm thấy bức bối cực kỳ, gã chỉ hy vọng có thể mau chóng giải quyết chuyện bức bối này, để đi làm những chuyện thú vị.

Tay gã phát một cái, chai rượu Hương Bán đã nhắm ngay đầu thân sĩ trẻ quăng quạt qua.

Chai rượu tịnh không rớt vỡ, thậm chí cả rượu trong chai cũng không bắn ra.

Thân sĩ trẻ thở dài, chai rượu chợt đã bị y chộp lấy nằm bình bình ổn ổn trong tay y.

Y thở dài nhẹ, lắc đầu: “Rượu ngon như vậy, đàn bà đẹp như vậy, lọt vào tay thứ người như người, thật là uổng phí”.

Sắc mặt Hồ Bưu xanh dờn, lại phát tay, trong tay đã hiện ra hai đoản đao cỡ hai thước. Đao trong tay gã tịnh không uổng phí.

Thủ pháp dụng đao của gã thuần thực đến mức như đồ tể giết bò vậy, gã muốn đem thân sĩ trẻ kia làm bò.

Đao quang nhoáng lên, đâm về phía yết hầu của người trẻ tuổi.

Chỉ tiếc người trẻ tuổi đó tịnh không phải là bò.

Thân người y thấp thoáng, lưỡi đao bay sát qua người y, quyền đầu của y lại đã bổ lên sống mũi của Hồ Bưu. Thân người Hắc Báo lập tức bị đánh bay lên.

Gã tịnh không nghe thấy tiếng sống mũi mình bị đánh gãy, gã đã choáng váng, cả đứng cũng đứng không nổi.

“Một quyền đó đủ để người nằm ba ngày”. Thân sĩ trẻ mỉm cười: “Nhưng ta đã có nói là ta phải giúp người nằm ba chục ngày”.

Y chậm chậm bước tới, chằm chằm nhìn Hồ Bưu: “Lời nói của ta luôn luôn sòng phẳng, trừ phi người chịu quỳ xin ta tha thứ cho người”.

Hồ Bưu rống lên điếc tai, song quyền đập lên hai thái dương huyệt của y.

Đó chính là một chiêu sát thủ độc lạt nhất trong Đại Hồng Quyền, quyền đầu của Hồ Bưu xem ra còn đáng sợ hơn cả đao của gã.

Nhưng song quyền của gã vừa tung ra, song thủ chưởng của người kia đã nặng nề đập lên hai vai gã.

Lúc gã gập hông xuống, nước mắt đã theo máu, theo nước mũi chảy ra.

“Hiện tại người ít nhất phải nằm mười lăm ngày rồi”. Người trẻ tuổi mỉm cười, chợt lại phản thủ huy quyền.

Sau lưng có bảy tám người đồng thời bộc phát qua, ở đây hiện tại cũng đã là địa bàn của bọn chúng, bọn chúng tịnh không sợ giết người ở đây.

Bảy tám người trong tay đều có vũ khí sát nhân, có búa, cũng có đao.

Tay của người trẻ tuổi kia là vũ khí.

Tay của y thô nhám cứng cáp, làm cho người ta rất khó tin được song thủ đó lại thuộc về một vị thân sĩ như vậy.

Lúc y phản thủ huy quyền, toàn thân đột nhiên phóng lên không, cước của y đã đá trúng dưới cằm của một người.

Thanh âm phát ra khi cằm bị vỡ luôn luôn khô khan gãy gọn hơn xa lúc sống mũi bị đánh vỡ.

Nhưng thanh âm đó cũng đã bị một tiếng rên thảm của một người khác che đậy, thủ chương của y đã đập lên xương đòn gánh của người đó.

Hồ Bưu miễn cưỡng ngược đầu, nhìn y vung tay vung chân đánh quy ba người, chợt hét lớn: “Dừng tay!”.

Lời nói của gã là mệnh lệnh đối với những người kia.

Ngoại trừ ba người đã quy, những người khác lập tức thoái lui.

“Bằng hữu cao tính đại danh là gì? Là lộ nào đến?”. Gã nhìn ra người trẻ tuổi này tuyệt không phải là người không có lai lịch: “Bằng hữu đốt nhang môn hội nào? Bái Phật môn hội nào?”.

“Ta chỉ có đốt nhang diệt muỗi”. Người trẻ tuổi vẫn đang mỉm cười: “Nhưng cũng chỉ có khi muỗi nhiều mới đốt”.

Hồ Bưu mục quang thiểm động: “Bằng hữu lẽ nào có dính dáng với ba vị đương gia của Lão Bát Cổ?”.

“Lão Bát Cổ cả một người ta cũng không biết, bác sĩ thì biết vài người”.

Hồ Bưu cười lạnh: “Bằng hữu nếu muốn đến đây mở tiệm, thì xin để lại thời gian địa điểm, lúc đó lão đại của bọn ta nhất định sẽ thân hành đến cửa bái phỏng”.

“Ta trú trong căn phòng trên lầu tư của khách sạn Bách Lạc Môn”. Lần này y hình như hiểu được: “Vị cô nương này đêm nay cũng sẽ ở đó”. Y nhìn Hồng Ngọc mỉm cười.

Hồ Bưu mặt mày xanh dờn méo mó --- Hồng Ngọc đang trốn ở góc tường, không ngờ cũng đang cười.

“Ta vốn nên giúp người nằm trên giường ba chục ngày”. Người trẻ tuổi vỗ ngực áo: “Thấy người quen với cô nương này, giảm giá ưu đãi, cho nên người tốt hơn hết là đừng quên cho nàng cái nhẫn hột xoàn mà người đã đáp ứng”.

Hồng Ngọc uốn éo đi tới, cười cợt: “Nhấn hột xoàn của tôi bây giờ còn phải bắt gã đưa đến sao?”.

Thân sĩ trẻ kéo nàng: “Nhấn hột xoàn giao cho gã đưa đến, người thì giao cho ta, tiền phòng trọ e rằng phải giao cho lão đại của bọn chúng thanh toán”.

oOo

Hắc Báo lỏa lồ ngồi trên ghế sa-phát, mỗi một thớ thịt trên người đều tựa như căng cứng.

Hồ Bưu lại giống như một cục bùn, mềm nhũn đối diện hắn, vẫn không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Hắn lại nhìn cũng không thèm nhìn Hồ Bưu, Hồ Bưu cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Đêm đã rất khuya, đồng hồ dưới nhà vừa mới gõ ba tiếng.

Hắc Báo bất động ngồi đó, ngưng thị nhìn vết thương băng bó trên chân trái, trong ánh mắt lãnh khốc không ngờ phảng phất mang theo một vẻ ưu tư chưa từng thấy.

Vết thương đó tuy không phương ngại gì đến hành động của hắn, nhưng nếu gặp lúc kịch liệt đả đấu, khó tránh khỏi chịu ảnh hưởng.

“Người đó ra sao?”. Hắn chợt hỏi.

Kỳ thực Hồ Bưu đã đem bộ dạng của người đó kể lướt qua một lần, nhưng hắn vẫn hỏi kỹ.

“Là một người rất trẻ, xem ra tối đa chỉ hai lăm hai sáu”. Hồ Bưu đáp: “Quần áo rất thanh lịch, cử chỉ xem ra cũng không khác Cao Đăng bao nhiêu, lại có vẻ thân sĩ hơn Cao Đăng nhiều”.

Hắc Báo chợt nắm chặt song quyền, đập một quyền nặng nề xuống ghế sa-phát: “Ta hỏi về người y, không phải hỏi về y phục của y, cũng không phải hỏi về phong cách cử chỉ của y”.

Đầu Hồ Bưu càng cúi thấp, ấp úng: “Y nhìn không khó coi, sắc mặt trắng tái, giống như đã rất lâu không thấy ánh mặt trời, nhưng xuất thủ lại rất mau lẹ, hơn nữa tỏ ra kinh nghiệm rất phong phú, ngoại trừ lão đại ra, chỗ này khó lòng có hảo thủ như vậy”.

Sắc mặt Hắc Báo càng âm trầm, càng hời hợt, quyền đầu nắm càng chặt, lẩm bẩm: “Lẽ nào thật là y?... Y sao lại có thể ra được?...”.

Hồ Bưu không dám đáp, gã căn bản không biết “y” mà Hắc Báo đang nói trong miệng là người nào.

“Tuyệt không thể là y”. Hồ Bưu bỗng lại lắc đầu: “Y trước đây đâu có bộ dạng như người đó”.

“Tôi trước đây cũng chưa từng gặp người đó”. Hồ Bưu phụ họa: “Y nói không chừng cũng như Cao Đăng vậy, là từ quốc ngoại đến”.

“Người có hỏi chỗ ở của y không?”.

“Trú trong căn phòng trên lầu tư của Bách Lạc Môn”. Hồ Bưu chợt nghĩ tới: “Hình như cũng chính là gian phòng mà Cao Đăng trước đây ở”.

Hắc Báo nhìn tay mình, trông mắt tựa như co thắt.

“Anh nghĩ y... y có phải đến đây phục thù cho Cao Đăng?”. Sắc mặt của Hắc Báo cũng có biến.

Hắc Báo chợt cười lạnh: “Không cần biết y tại sao lại đến, y đã đến, bọn ta không thể để y thất vọng”.

Hắc đột nhiên lớn tiếng phân phó: “Tần tam gia nếu còn chưa say, mời gã lên!”.

Tần tam gia là Tần Tùng, là lão tam của “Hỷ Thước”, cũng là con người cười rất âm trầm, rất tàn khốc.

Gã không say.

Gã thường uống rượu, lại chưa từng say, chuyện đó còn khó khăn hơn xa chưa từng uống rượu.

Hắc Báo tìm gã là vì Hắc Báo biết ở đây không có ai có thể tự khống chế lấy mình bằng gã.

Hai phút sau, gã đã lên đến, lúc gã lên, không những y phục rất chỉnh tề, thậm chí đầu tóc cũng không bù xù.

Hắc Báo trong mắt có vẻ mãn nguyện: “Người không ngủ?”.

“Không”. Tần Tùng lắc lắc đầu, hình như lúc nào cũng sẵn sàng ứng biến, cho nên vô luận chuyện gì xảy ra, gã đều luôn luôn là người đầu tiên xuất hiện.

“Đám thủ hạ của Trương lão tam trước đây, hiện tại vẫn tìm không ra?”. Hắc Báo hỏi.

“Có phải là cái đám lão ta dẫn đến kho hàng Hồng Kiều?”.

Hắc Báo đáp: “Phải”.

“Nếu là chuyện khẩn, tôi trong vòng ba chục phút có thể tìm ra bọn chúng”.

“Đây là chuyện gấp”. Hắc Báo thốt: “Người trước khi trời sáng nhất định phải dẫn bọn chúng đến lầu tư của Bách Lạc Môn tìm một người”.

Lúc hắc phát mệnh lệnh, thần tình đột nhiên biến thành thập phần nghiêm túc, khiến cho người ta hoàn toàn quên hắc đang lơ đãng.

Lúc hắc phát ra mệnh lệnh, Tần Tùng chỉ nghe, không hỏi.

Bọn họ trước đây tuy là huynh đệ rất thân mật, nhưng hiện tại Tần Tùng đã phát hiện khoảng cách giữa bọn họ.

Tần Tùng biết có thể bảo trì khoảng cách đó mới an toàn --- Gã luôn luôn là một người có thể tự khống chế mình nhất.

“Trước hỏi rõ tên họ của y và nguyên nhân đến đây”. Mệnh lệnh của Hắc Báo ngắn gọn mà hữu lực: “Sau đó làm thịt gã”.

“Dạ”. Tần Tùng không hỏi câu nào, lập tức xoay mình.

Hắc Báo trong mắt lộ vẻ thỏa mãn, hắc thích người chỉ biết chấp hành mệnh lệnh của hắc, không hỏi nhiều.

“Đợi một chút”. Hắc Báo chợt lại thốt: “Y nếu họ La, giữ mạng y lại, dẫn y về”.

Nói đến ba chữ “dẫn y về”, ngữ khí của hắc nặng nề, ý tứ muốn nói với Tần Tùng, lúc hắc gặp con người đó, người đó tốt nhất là đứng không nổi.

Hắc tin Tần Tùng hiểu rõ ý tứ của hắc.

Lúc Tần Tùng chấp hành mệnh lệnh của hắc, chưa từng làm hắc thất vọng.

oOo

Hồng Ngọc nằm dài dưới cái mền trắng tinh sạch sẽ, nhìn nam nhân bên cạnh nàng không chớp mắt.

Ánh đèn từ trần nhà chiếu xuống, khiến cho mặt y càng trắng nhợt.

Y hiện tại phảng phảng không còn trẻ như hồi nãy, trên khuôn mặt trắng tái phảng phất lộ một vẻ mệt mỏi hư không khôn tả, khoé mắt tựa như hiện ra những nếp nhăn hình thành từ những kinh nghiệm thống khổ.

Nhưng biểu tình trong mắt y lại hoàn toàn bất đồng.

Mắt y vốn tinh minh, thanh thản, hiện tại lại tràn đầy giận dữ và cừ hận.

Hồng Ngọc chợt nhin không được thở dài nhẹ nhàng: “Anh thật ra là ai đây?”. Nàng vuốt nhẹ lồng ngực cứng cáp của y: “Là thân sĩ? Là lưu manh? Hay là hung thủ đang bị truy nã?”.

Y không trả lời, thậm chí chùng như cả nghe cũng không nghe, nhưng nếp nhăn nơi khoé mắt lại càng sâu hơn.

Y đang nghĩ gì? Đang bị thống vì cái gì?

Là vì một nữ nhân di tình biệt luyến? Hay là vì một bằng hữu đã bán đứng y?

“Anh đến đây xem chừng tịnh không phải vì để kiếm rượu và đàn bà”. Hồng Ngọc nói khẽ: “Là vì báo phục!”.

“Báo phục?”. Y chợt quay đầu, trừng trừng nhìn nàng, nhãn thần bén nhọn chùng như một mực muốn nhìn vào tâm nàng.

Hồng Ngọc chợt cảm thấy phát lãnh: “Tôi tịnh không biết chuyện của anh, cả anh là ai cũng không biết”.

Nàng phát hiện con người đó trong lòng nhất định ẩn tàng biết bao bí mật đáng sợ, vô luận là ai biết bí mật của y, đều là chuyện rất nguy hiểm, cho nên tận lực giải thích.

“Tôi chỉ bất quá cảm thấy anh tịnh không phải đến đây chơi, hơn nữa anh xem ra hình như có rất nhiều tâm sự, rất nhiều phiền não”.

Y bỗng cười lên: “Phiền não lớn nhất của ta là mỗi một nữ nhân hình như đều có rất nhiều tâm bệnh”.

Tay của y luồn vào dưới mền, hiện tại động tác của y đã không còn như một thân sĩ nữa.

Hồng Ngọc nhịn không được cười khi, không ngừng uốn éo hông, cũng không biết là đang tránh né, hay là đang nghênh đón.

“Không cần biết ra sao, anh là một người đàn ông rất khả ái, hơn nữa rất cường tráng”.

Nàng bỗng ôm lấy y, phát ra tiếng rên rĩ nhỏ, khe khẽ thốt: “Tôi thích anh... thật sự thích anh...”.

Y cũng ôm lấy nàng, vẻ thống khổ trong mắt lại càng sâu kín.

Sau đó y bỗng lại cảm thấy người mình ôm là một người khác, y đột nhiên bắt đầu hưng phấn.

Lúc đó, y nghe có tiếng gõ cửa.

Tay chân Hồng Ngọc lập tức lạnh như băng, toàn thân co rục lại: “Nhất định là đám huynh đệ của Hồ lão tứ đã đến, bọn chúng tuyệt không thể tha anh”.

“Nàng không cần phải sợ”. Y mỉm cười đứng dậy: “Bọn chúng tịnh không phải là người đáng sợ”.

“Bọn chúng có lẽ tịnh không đáng sợ, nhưng lão đại Hắc Báo của bọn chúng...”. Nói tới cái tên đó, Hồng Ngọc cả đôi môi cũng mất đi huyết sắc: “Con người đó không còn là người nữa, là một ma tinh sát nhân, nghe nói máu của hắn là máu lạnh”.

Y chùng như tịnh không chú ý lắng nghe lời nói của nàng, đang mặc quần mang giày.

“Nếu như người đến thật là Hắc Báo, anh nhất định phải đặc biệt cẩn thận”.

Hồng Ngọc kéo tay y, nàng chợt phát hiện mình không ngờ lại có một sự quan tâm thật sự đối với người trẻ tuổi đó.

Người trẻ tuổi đó mỉm cười, vuốt ve mặt nàng: “Ta sẽ cẩn thận, hiện tại ta còn chưa muốn chết”. Trong nụ cười của y cũng lộ ra vẻ bi phẫn: “Hiện tại ta còn chưa muốn nhảy từ trên lầu xuống”.

Tiếng gõ cửa đã dừng.

Người gõ cửa hiển nhiên rất nhẫn nại, tịnh không lo gì tới phải đợi bao lâu.

Chủ nhân cũng tịnh không hỏi là ai, đã mở cửa ra, lúc cửa vừa mở, y đã quay lại dựa mình lên ghế sa-phát, nhìn người đứng trước cửa.

“Ta họ Tần, Tần Tùng”. Người đó lúc cười cũng có thể làm cho người ta có cảm giác rất không thoải mái.

“Người là lão đại của Hồ Bưu?”.

Tần Tùng mỉm cười lắc lắc đầu: “Người chắc đã có nghe nói về lão đại của bọn ta là ai, ít ra Hồng Ngọc cô nương chắc đã nói cho người biết”.

Thái độ của gã nói chuyện vừa khách khí vừa giữ lễ, nhưng lời nói lại trực tiếp sắc bén.

Vô luận là ai đều có cảm giác gã là một người rất khó đối phó.

Gã đối với người trẻ tuổi ngồi trên ghế sa-phát chùng như cũng có cùng một cảm giác.

“Có rất nhiều người nói cho ta biết rất nhiều chuyện”. Người trẻ tuổi cũng như gã, trên mặt luôn mang theo nụ cười: “Ta tịnh không nhất định phải tin mỗi một câu nói”.

Tần Tùng lại mỉm cười gật gật đầu, chợt hỏi: “Bằng hữu quý tính là gì?”.

“Bọn ta là bằng hữu?”.

“Hiện tại đương nhiên còn chưa phải”. Tần Tùng chỉ cần nước thừa nhận.

“Sau này e rằng cũng không thể”. Người trẻ tuổi hờ hững: “Ta đã uống rượu của Hồ Bưu, lại đoạt đi nữ nhân của gã, huynh đệ của gã đương nhiên không thể coi ta là bằng hữu”.

“Vậy thì người không nên mạo hiểm mở cửa cho bọn ta tiến vào”. Tần Tùng cười càng âm trầm.

“Mạo hiểm?”.

“Ở đây, một người nếu không phải là bằng hữu, thì là thù địch, người mở cửa để thù địch của người tiến vào, không phải là chuyện rất nguy hiểm sao?”.

Người trẻ tuổi cười: “Là các người nguy hiểm, hay là ta?”.

Tần Tùng chột cười lớn: “Hồ lão tứ nói không sai, người quả nhiên là một người rất khó đối phó”.

Tiếng cười của gã chột ngưng bật, ngưng thị nhìn người đối diện: “Hiện tại ta chỉ có một chuyện muốn thỉnh giáo”.

“Ta đang nghe”.

“Người uống rượu của Hồ lão tứ, lại đoạt đi nữ nhân của gã, thật ra là tại sao?”.

“Bởi vì rượu và đàn bà của gã đều là tốt nhất”. Người trẻ tuổi cười đáp: “Ta tình cờ lại là một kẻ đam mê tử sắc”.

“Chỉ vì một điểm đó?”. Tần Tùng lạnh lùng hỏi.

“Một điểm đó là đủ rồi”.

Tần Tùng đĩnh đĩnh nhìn mặt y: “Người hay vì rượu và đàn bà mà đánh gãy sống mũi người ta?”.

“Có lúc ta cũng đánh chỗ khác, chỉ bất quá ta luôn nghĩ mũi là mục tiêu không tệ”.

“Lúc người xuất thủ, tịnh không biết gã là ai?”.

Người trẻ tuổi lắc lắc đầu: “Ta chỉ biết gã cũng rất muốn đánh bể đầu ta, người muốn đánh người ta, thông thường phải sẵn sàng chuẩn bị bị đánh”.

Tần Tùng cười lạnh: “Người hiện tại cũng đã chuẩn bị sẵn sàng?”.

Người của gã một mực đứng ngay cửa, lúc này bỗng thoái lùi về sau bảy tám bước, thoái rất nhanh.

Lúc gã thoái ra, ngoài cửa có mười mấy đại hán xông vào, trong số những người này có môn hạ của “Lục Hợp Bát Pháp” Nam tông, cũng có “Đàn Cước” Bắc phái.

Người trẻ tuổi phảng phất vừa liếc là nhận ra bọn họ là dân mặt rô chuyên nghiệp, còn khó đối phó hơn hai người y đánh gục hồi nãy.

Nhưng y lại vẫn đang mỉm cười: “Thứ người như các người nếu biến thành tàn phế, nói không chừng sẽ chết đói”. Y lại thở dài: “Ta tịnh không muốn bắt các người chết đói, nhưng ta xuất thủ luôn luôn rất nặng nề”.

Y vừa mỉm cười đứng dậy, đã có hai quyền đầu ập tới trước mặt y, một cước quét ngang mắt cá chân y.

Y nhảy nhẹ lên, nhảy lên ghế sa-phát, chột búng người từ ghế sa-phát, lẳng không lộn một vòng. Quyền đầu của y nhắm người trước mặt đập tới, chân cũng đá ngược lên xương sườn của người đằng sau.

Sau đó y chột lại phản thủ, một chưởng như sắt thép chặt lên động mạch sau óc của một người kẻ bên.

Y xuất thủ gọn ghẽ sạch sẽ, thần tốc chuẩn xác, vừa mới thấy rõ chiêu thức đánh ra, lại đã đột nhiên cải biến.

Y rõ ràng muốn dụng quyền đầu đánh gãy sống mũi mình, nhưng đợi đến khi mình ngã xuống, lại là bị một cước của y đá gục.

Y rõ ràng muốn đánh người thứ nhất, nhưng người ngã xuống lại thường là người thứ nhì.

Sau khi có bốn người ngã quy, đột nhiên có người thất thanh kêu lên: “Phản Thủ Đạo!”.

Trên thế gian này chỉ có hai người có thể dùng “Phản Thủ Đạo”, một là La Liệt, một là Hắc Báo.

Lẽ nào La Liệt chung quy đã đến?

- o O o -